

✓ utrpenie
v živote človeka

✓ znovunájdenie
lásky

✓ vzkriesenie
včera a dnes

časopis gréckokatolíckych seminaristov

Drameň

Ročník XVII
Číslo 3

Stalo sa to v sovietskom Rusku v dvadsiatych rokoch minulého storočia. Na verejnom zhromaždení sa prednášajúci na konci dlhšej protináboženskej prednášky obrátil k prítomným v sále a spýtal sa: „Má niekto iný názor?“ Chvilu „dramaticky“ čakal presvedčený, že po jeho presvedčivých slovách sa nikto taký nenájde. Tu sa zo svojho miesta zdvihol nenápadný starší človek. Vystúpil spokojne na pódium, pozrel sa svojim rodákom pevne do očí a s hlasom plným viery zvolal: „Christos Voskrese!“ Zástup ľudí vstal a hlasno odpovedal: „Voistinu Voskrese!“

Stojíme na konci štyridsat' dennej cesty, ktorá je vydláždená pôstom, modlitbou a odriekaním sa. Čaká nás tu zmŕtvychvstalý Kristus s otvorenou náručou plnou lásky, túži nás pritiahnúť k sebe a darovať nám večný život. Nádherne to vidno na ikone vzkriesenia. Ježiš, ktorý roztrhal putá hriechu, stojí nad rozbitými bránami pekla, vystiera ruky k Adamovi a Eve, chytá ich za ruky a začína s nimi budovať nový vzťah. Kristovo zmŕtvychvstanie je odpoveďou na všetky ľudské problémy, hlavne na ten najdôležitejší – smrť. Potvrdzujú to aj slová kánona na utierni vzkriesenia. Víťazstvo nad smrťou oslavujeme i zrušenie predpekla, nový, večný život začína.

Pôst je čas očakávania, radosti, ale hlavne zdokonaľovania – zdokonaľovania sa v láske voči Bohu skrze lásku k blížnym. Ved' kto nemiluje brata, ktorého vidí, nemôže milovať Boha, ktorého nevidí (1 Jn 4, 20). Obdobie, ktoré prežívame, dáva do popredia Krista a jeho lásku, ktorá sa prejavuje obetou na kríži. Jeho smrť nás oslobodzuje od hriechu a zmŕtvychvstanie otvára bránu do neba. Ramená kríža pripomínajú, že Ježiš prišiel, aby spojil ľudí: horizontálne, medzi sebou navzájom, ale aj preto, aby – vertikálne – priblížil človeka k Bohu. Kristus nás dnes pozýva, aby sme s láskou budovali svoje vzťahy k blížnym i k Bohu. Na kríži Ježiš pocíti smäd – smäd po našej láske. V istej piesni sa spieva, „z mŕtvych vstal Pán, radujme sa bratia, ak sa dnes milujeme, z mŕtvych vstal Pán“. Skúsme začať žiť nový život, život lásky, aby sme boli svedkami večného života na tomto svete.

Martin Miňo

Martin Miňo

viceduktor

Bleskov	2
Milovať a poslúchať	4
Pripravení na manželstvo	5
Utrpenie v živote kňaza	6
Absolventi	9
Kríž a vzkriesenie	14
Santo Subito	16
Podoby	18
Cesta tvojho života	19
Tvoje z tvojho	22
„Bláznivá láska“	23
Zo zlodēja autapoštolom	24
Ku koreňom Božieho slova	26
Anastasis	28
Pre miništrantov	29
Zábavník	30
Plaščenica	32

REDAKČNÁ RADA:

ZODPOVEDNÝ ZA VYDANIE:

ThDr. Miroslav Dancák, PhD.

ŠÉFREDAKTOR:

Tomáš Mikunda

GRAFICKÁ ÚPRAVA:

Ľuboš Pavlišinovič

Pavol Dancák

REDAKČNÁ RADA:

o. Jozef Paraska, CSsR

Jaroslav Girovský

Martin Krišš

Mikuláš Jančuš

Ján Fedorišin

JAZYKOVÁ KOREKTÚRA:

PhDr. Valéria Juríčková, PhD.

FOTO:

Mikuláš Jančuš

Dominik Petřík

ADRESA REDAKCIE:

Sládkovičova 23

080 01 Prešov

www.gojdic.sk

www.unipo.sk/pracoviska/gks

Zo srdca ďakujeme za všetky
Vaše príspevky a dary, ktoré
ste s láskou darovali našim
seminaristom cez Neinves-
tičný fond sv. Jána Krstiteľa.

REDAKCIA SI VYHRADZUJE
PRÁVO NA ÚPRAVU ČLÁNKOV.

Vydané: apríl 2011
ročník XVII.
akademický rok
2010/2011

„Poznajte históriu svojej Cirkvi!“ Aj tieto slová zazneli 26. 1. 2011 z úst prešovského arcibiskupa a metropolitu Jána, ktorý k nám prišiel podeliť sa so svojimi poznatkami a výskumom, realizovaným pri zostavovaní knižného diela *Zostali verní*. Omnoho cennejšie, ako nové vedomosti z dejín Cirkvi či z vedeckej

zostavovateľskej práce, bolo povzbudenie k našej osobnej vernosti, ktoré sme dostali prostredníctvom svedectva kňazov päťdesiatych rokov minulého storočia.

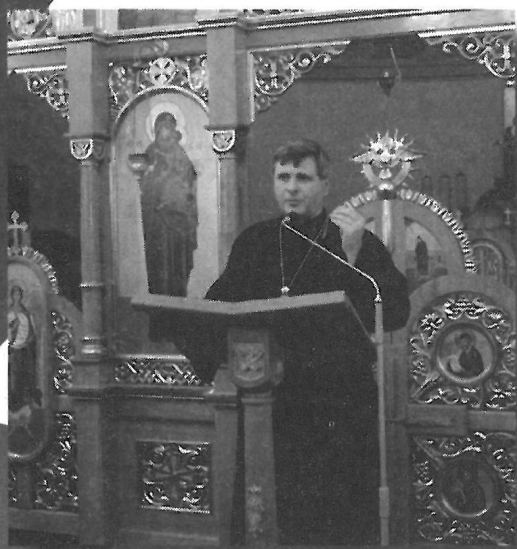
Netradičnou formou kňazskej služby je pastorácia vojakov. Aké cesty k takejto špeciálnej kňazskej službe priviedli gréckokatolíckeho kňaza, teraz už i vojaka o. Jozefa Michalova, nám dňa 23. 2. 2011 porozprával on sám. Pozval nás nielen k ohlasovaniu, ale tiež k svedectvu viery.

Pri príležitosti sviatku Katedry svätého apoštola Petra sa 20. 2. 2011 všetci seminaristi zúčastnili na slávení archijerejskej svätej liturgii s vladykom Jánom v Bazilike minor, zasvätenej Zosnutiu presvätej Bohorodičky v Ľutine.

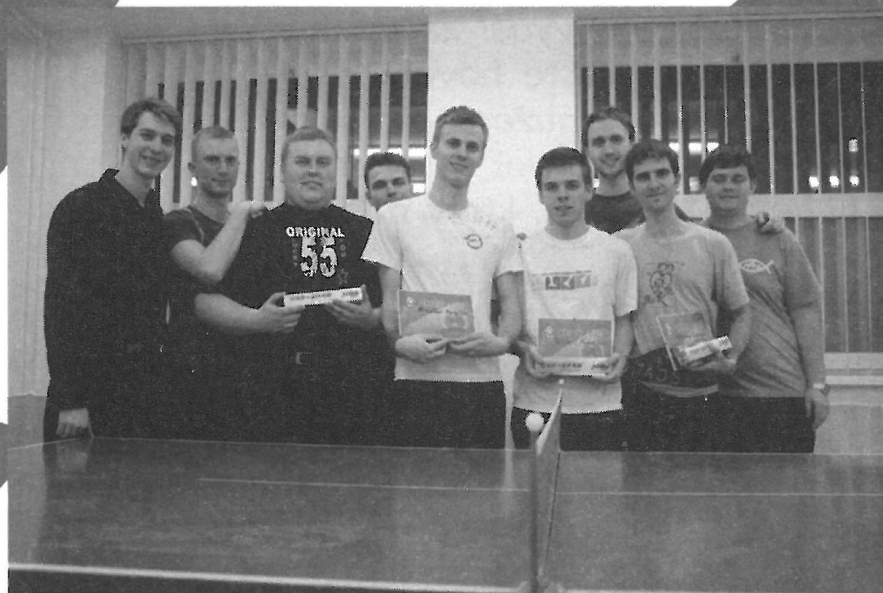

V dňoch 18. - 20. 2. 2011 nám v rámci duchovnej obnovy o. Ľubomír Petřík predstavil tému Poslušnosť. Vyzval nás k jej napĺňaniu v každodennom živote, pretože práve cez ňu vedie správna cesta kresťanského života.

Skupina Zboru sv. Romana Sladkoveca navštívila v dňoch 5. - 10. 4. 2011 nemec-ké farnosti v mestách Ear-linghausene, Guterslohu a Paderborne. Semina-risti svojím spevom obo-hatili liturgické slávenia v tamojších chrámoch a v Earlinghausene vystú- pili aj s koncertným pás- mom byzantských litur- gických spevov. Radosné a obohacujúce chvíle prežili s pomocným svätiacim bis- kupom Matthiasom Konig- om v Paderborne.

bleskôvky

V tomto academic- kom roku sa v našom seminári opäť usku- točnili stolnotenisové boje o zisk majstra GKS v pingpongu. Súťažilo sa na prelo- me mesiacov február - marec a víťazom sa stal seminarista piate- ho ročníka, Miroslav Sentivan. Gratuluje- me.

MILOVAŤ A POSLÚCHAŤ

„Muži, milujte manželky... Ženy, podriaďujte sa mužom...!“ Zdá sa, že keď Pavol píše o vzťahu muža a ženy, nevie, o čom vlastne hovorí. Pozrite sa, napríklad, na to svoje manželstvo. Povedzte, funguje vám to tak, ako odporúča apoštol Pavol?

Drahá manželka, nie je ten tvoj muž úplne iný ako pred rokmi? Už si nespomenie na váš spoločný sviatok, zriedkavo prejaví lásku a vďačnosť za to, že si pri ňom a čo preňho robíš. Romantika je slovo, ktorého význam už nepozná dlhé roky. A ty, manžel, netrpíš náhodou „nepriateľstvom“ voči svojej manželke? Pocitom, že jej musíš stále niečo dokazovať, lebo inak ťa strápní (možno i pred tvojimi priateľmi) vyjadreniami, aký si nanič chlap? Už sa pominuli časy, keď ti dala naja-vo, že si pre ňu ten najdôležitejší človek (inými slovami hrdina), ktorého by nevymenila za nič na svete a ktorým by sa chválila všade navôkol.

Prečo sa muž a žena, ktorí sa navzájom milujú, postupom času menia na nepriateľov? Paradoxne tí, ktorí by mali zväčšovať svoju lásku, ju sami zabíjajú. Je to práve ich rozdielnosť, ktorá spôsobuje vzájomné nepoznanie a nepochopenie. Veď kolkokrát sa vám stalo, že ste sa pohádali, pričom ste obaja chceli „len dobre“?! A nakoniec ste zistili, že ste obaja hovorili o tom istom, len „rozdielnou“ rečou. Či ste sa nestretli s otázkou: „Prečo je to tak, že on chce to a ona zas to?“ Myslím, že áno. A odpoveď je

prítom tak jednoduchá!

Boh nás takto stvoril. Chcel nás mať rozdielných. A táto rozdielnosť nie je na budovanie nepochopenia, ale na vytváranie čohosi krásneho a kompletného. Vari si dokáže muž všimnúť detaily, ktoré vníma žena s takou samozrejmou? Alebo dokáže žena chrániť či bojovať?! Boli sme stvorení s rozdielnosťou, aby sme spolu vytvorili spoločenstvo jednoty. Lebo tak, ako žena dopĺňa muža schopnosťou vnímať maličkosti, tak muž dokáže ochrániť bezbrannú ženu. Je to práve táto naša rozdielnosť, ktorá spôsobuje, že muž a žena sa vzájomne priťahujú. To bol aspoň pôvodný Boží zámer. Prečo sa to ale „nevydarilo“?

Zhrešili sme a porušili vzťah, od ktorého sa odvíjajú všetky ostatné. Vzdialili sme sa od Boha a tým sme sa vzdialili aj od seba navzájom. Rozdielnosť sa síce nezmenila, ale teraz spôsobuje medzi nami nepochopenie a nepriateľstvo. A do tejto situácie nám Pavol hovorí: „Muži, milujte manželky, ako aj Kristus miluje Cirkev a seba samého vydal za ňu“. Ženám na inom mieste hovorí: „Ženy, podriaďujte sa mužom, ako sa sluší v Pánovi!“

Pavol nám teda ukazuje príklad Krista, ktorý miluje Cirkev natoľko, že za ňu zomrel. A tak, muži, konajte i vy rovnako! A vy, ženy, podľa príkladu Krista, ktorý sa úplne poslušne podriadil Otcovi, sa podriaďujte a poslúchajte svojich mužov!

Áno, je to síce pekný príklad, ale osobne si myslím, že to by nestačilo.

jednoty v rozdielnosti

Možno ste si už toľkokrát povedali: „*Budem dobrá a poslušná!*“ či: „*Už sa budem k svojej manželke správať ako milujúci muž!*“ a vydržalo vám to nanajvýš tri dni. Ak túto skúsenosť máte, zaiste so mnou súhlasíte. Riešenie tohto problému musí byť v čomsi inom, ako len v príklade, ktorý máme nasledovať. No ani Pavol sa nemýli. On nám totiž nechce ani tak ukázať, „čo“ máme robiť, ako skôr „odkiaľ“ čerpať silu k takejto láske. Práve preto hovorí o Kristovi.

Ak Kristus miloval Cirkev až na smrť, prečo by nedal tú istú lásku i mužovi milovať svoju ženu? On sám vie, čo to znamená, a preto môže na túto lásku uschopniť i muža. Alebo on, ktorý bol tak dokonale poslušný Otcovi, tak veľmi mu dôveroval, že bol ochotný ísť na smrť, vari by nemohol uschopniť ženu poslúchať muža a dôverovať mu? On je riešenie našich manželstiev! Nie len jeho príklad, ale on sám je Pavlovo riešenie.

A tak, drahý manžel, Kristus je ten, kto ti môže dávať silu počúvať

svoju manželku, keď nebudeš mať chuť; ukázať jej, že ju miluješ, i keď ste sa pohádali; spomenúť si na ňu i vtedy, keď „*nebudeš musieť.*“ Tebe zas, manželka, Kristus pomôže vidieť vo svojom mužovi „*princa na bielom koni,*“ po ktorom si túžila i vtedy, keď si nevšimne, že máš nový účes; dá ti pokoru a dôveru aj vtedy, keď sa ti zdá, že jeho rozhodnutie „*ťa zabíja.*“

Treba si však uvedomiť, že nič z toho nebude ľahké. I Pavol používa obraz Ježiša, ktorý je na kríži. Nie akéhosi bezstarostného Krista v nebi, ale toho „*slávneho*“, trpiaceho z lásky. A k tomuto sme pozvaní i my. Napadá mi na tomto mieste jeden múdry výrok: „*Čo nič nestojí, za nič nestojí.*“

Ak nám naozaj záleží na našich manželstvách, ba možno povedať – na našom šťastí, budeme musieť prejsť cez utrpenie aj my. No ak sa odovzdáme Kristovi, on nás bude na tejto ceste posilňovať. Zaiste sa stane, že padneme. Ale nenechajme sa znechutiť. Veď je tu opäť on, ktorý nás bude dvíhať a pomáhať nám, aby sme kráčali ďalej.

**Jaroslav
Girovský,
5. ročník**

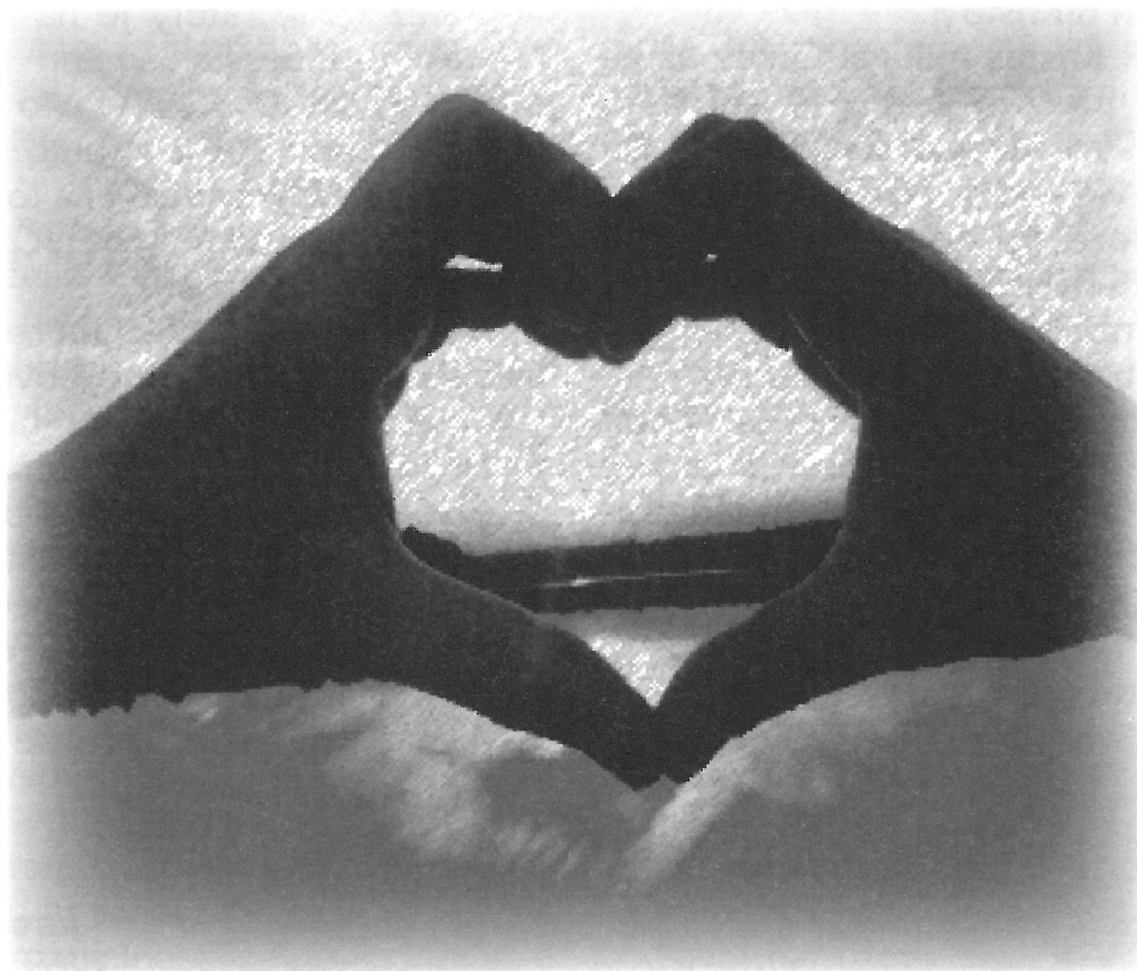

PRIPRAVENÍ NA MANŽELSTVO

*T*óľkokrát si neuvedomujeme, čo máme, čo sme od Boha dostali. Keď sa nám nedarí a nejde všetko podľa našich predstáv, sme plní nespokojnosti a hundra. Tvárimo sa, akoby sme nič nevlastnili, a pritom máme všetko. Na našu tvár padá závoj zachmúrenia a z našich úst vychádzajú opovážlivé slová. Boh nám v konkrétny

stredu, zakúsime plne jeho lásku a objavíme krásu vzťahu, ktorú sme doposiaľ nevideli. A presne to sa dialo i v jeden februárový víkend.

Riešením každodenných povinností, či starostí sa náš vzťah pomaly stával rutinou. Každý nastávajúci deň sa podobal tomu predchádzajúcemu a my sme sa nechali postupne pohlcovať všednosťou.

čas daroval človeka, žene dáva muža a mužovi zasa ženu. Tento veľký dar nemáme pre vlastné zásluhy, ale preto, že je tým najlepším, čo sme mohli dostať. V pravý čas, keď sa Pánovo meno oslávi a keď my dvaja úprimne pozveme Boha do nášho

A práve v tomto ťažkom období sme sa ocitli na kurze Príprava na manželstvo. Prišli sme s obavami, no zároveň s očakávaním, kam nás tieto dni posunú. Boli sme jedným zo šestnástich párov a každý z nás si v srdci strážil svoj vlastný príbeh.

Každý z nás bol úplne iný, s úplne inou rečou a iným spôsobom života, a predsa sme sa dokázali naladiť na spoločnú frekvenciu a prežiť tieto jedinečné dni spolu. Počúvali sme prednášky, ktoré nám dávali svetlo do mnohých oblastí nášho terajšieho i budúceho života. Mocné svedectvá nám dávali nádej a upriamovali náš zrak na Božiu lásku a na to, že on vždy koná a nikdy neopustí. Spolu sme spievali piesne, ktoré nám prinášali pravú radosť. Dokonca i obyčajné raňajky, či obed sa stali nezvyčajnými a aj tu sme sa mohli navzájom viac spoznať. Každý z nás sa mohol presvedčiť o tom, že Bohu záleží na každom jednotlivcovi i na

každom budúcom manželstve. On robí pre nás maximum. Je už len na nás, koľko robíme my a s koľkou vážnosťou ho púšťame do svojich srdiec a do svojich vzťahov.

Tieto dni prežité na kurze Príprava na manželstvo nám ukázali samých seba v pravde a odhalili tmavé miesta v našom vzťahu. Tento čas nám pomohol v rozlišovaní, čo v ňom doteraz chýbalo a čoho by sme sa, naopak, mali vzdať. Sme veľmi vďační za túto skúsenosť a ak je v Božom pláne vpísané naše manželstvo, nech Pán požehná čas, ktorý je ešte pred nami.

**Stanislav Činčár
a snúbenica Monika**

UTRPENIE V ŽIVOTE KŇAZA

Jedným z najväčších tajomstiev Boha je, prečo trpí spravodlivý.
(Ján Pavol II.) Utrpenie, bolesť, choroba, či smrť. To sú situácie, s ktorými sa určite stretol alebo ešte len stretne, bezvýhradne, každý jeden z nás, každý jeden človek. Bezmála, stretnutie sa s takýmito situáciami v našom živote v nás zanecháva hlbokú stopu a vyvoláva otázky, na ktoré si vôbec nevieme odpovedať; otázky, s ktorými sa častokrát bojíme konfrontovať.

Pre nás, seminaristov, je v súčasnosti silným kontaktom s utrpením stretávanie sa s človekom, s ktorým sme prežili zopár rokov a ktorý je jedným z nás. S človekom, ktorý sa rozhodol žiť úplne pre Boha, ktorý mu povedal svoje áno a ktorého Pán prijal za svojho kňaza. Muž-kňaz, ktorý sa na svojom tele stretol s realitou bolesti a utrpenia. Ponúkame Vám rozhovor s o. Jozefom Šašalom.

Čo prvé Ti prebehlo myslou, keď si sa dozvedel svoju diagnózu?

Tušil som, že to bude dosť vážna diagnóza (rakovina) a preto na jednej strane som nebol až tak prekvapený, veď dosť ľudí má rakovinu a aj

ja ju môžem spokojne mať. Na druhej strane som vedel, že zmení môj život. Nevedel som ako, ale vedel som, že zmena to bude... A zjavne som ju potreboval a potrebujem.

Mohol by si nám priblížiť svoju diagnózu?

Základnou diagnózou je karcinóm pľúc na ľavej strane (+metastázy). U lekárov je nato vždy základnou otázkou: „ste fajčiar?“ A mne často príde do smiechu, keď vidím mnohých starších chlapov okolo s rovnakou diagnózou, ktorí majú za sebou množstvo cigariet a ja dokopy asi jednu.

Prečo si myslíš, že Boh práve Tebe, novokňazovi, rozhodnutému mu slúžiť, dal takýto kríž? Ved' množstvo ľudí s podobnou diagnózou rozmýšľa: „Prečo práve ja“?

„Križ je znakom spásy“, spievame. Verím, že to je ten môj a že ho potrebujem. Každý človek má ten svoj. Pán Boh dáva každému len to, čo potrebuje k tomu, aby ho zachránil a žil, aby mohol precítiť Jeho lásku aj keď je niekedy ten kríž ťažký a privádza mnohých ľudí k otázke PREČO? ... taký mladý ... Pre mňa je odpoveďou: Lebo Pán Boh je dobrý a On vo svojej láske a prozreteľnosti vie, čo všetci potrebujeme a som presvedčený, že to je to najlepšie. On nedáva človeku skúšky, ktoré by boli nad jeho sily, ale so skúškou dá silu vydržať. Často cez ľudí okolo, modlitbou, Božím slovom a sviatosťami, kde sa Boh dotýka a objíma ho. Jedine pravá, nefalšovaná, nedomýšľavá láska mení človeka celého. Nech nám všetkým dá Boh toto všetko spoznať.

Čo Ti pomáha najviac duchovne bojovať?

Modlitba, Božie slovo, sviatosti, ľudia. Je to vždy Boh, ktorí hovoria.

Ako to znášajú tvoji rodičia?

Veľmi oddane Bohu, pretože otázku podobného charakteru („Prečo?“) už riešili. Som preto veľmi vďačný za nich a ich lásku, trpezlivosť aj obety. Všetkých nás spolu utvrdzuje Jeho láska a učíme sa trpezlivosti. Majú veľkú nádej vo vzkriesení a vo večnom živote, ktorý začína už teraz, aj keď s ťažkosťami.

Čo by si odkázal ľuďom, ktorí trpia alebo prežívajú podobnú chorobu?

Hľadajme Boha a nechajme sa Ním nájsť, lebo bez neho nemôžeme nič urobiť.

Prečo si sa rozhodol prežívať tieto dni v seminári, mnohí by na tvojom mieste odišli domov?

Seminár mi prirástol k srdcu a ešte viac ľudí v ňom. Mohol by som byť aj „doma“ v Jakúbanoch. Ďakujem Bohu i celej rodine Gačovej za svedectvo pravej lásky, s akou ma prijali do svojej rodiny, napriek takýmto ťažkým okolnostiam. Iba láska mení človeka. A ja viem, že táto láska a obeta má u Boha veľkú cenu, zmenila životy. Nedá sa vyrátať ani podpora zo strany bohoslovcov a sestričiek a ľudí, ktorých poznám i mnohých, ktorých som spoznal.

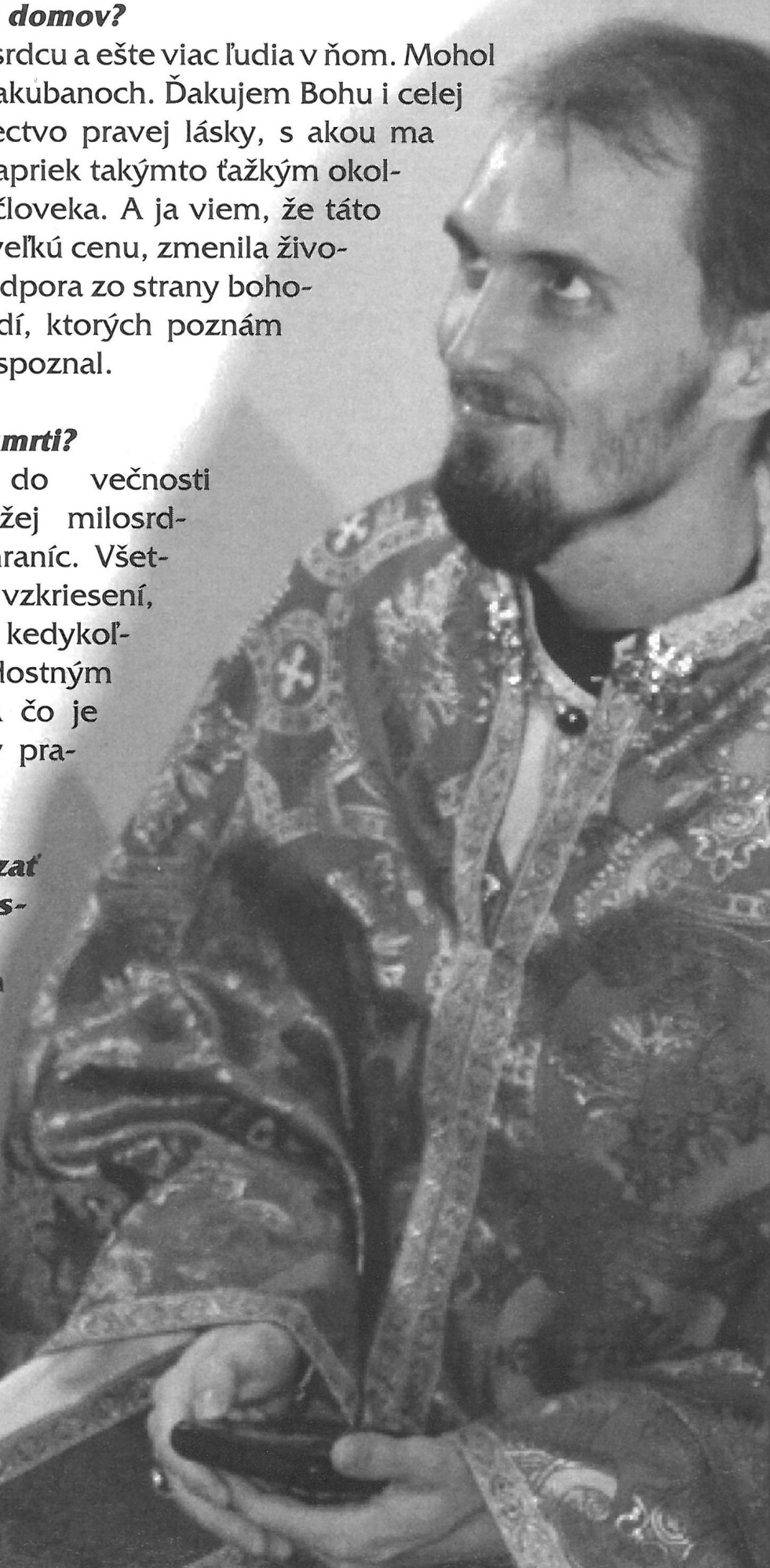
Ako vnímaš otázku smrti?

Smrť – prechod do večnosti a odovzdanosť do Božej milosrdnej lásky, ktorá je bez hraníc. Všetci zomrieme a budeme vzkriesení, a preto ju chcem, kedykoľvek príde, prijať s radostným a otvoreným srdcom. A čo je vôľa Pánova, to ukáže v pravom čase.

Čo by si chcel odkázať kňazom, či nám bohoslovcem?

To isté, čo všetkým chorým a trpiacim: „Každý vidí horizont svojho kríža či utrpenia. A dobrý Pán Boh vidí všetky naše námahy a túžby.“

Za rozhovor ďakuje Ján Fedorišin.

ABSOLVENTI

*K*áždoročne s príchodom Veľkej noci sa v seminári deje jedna veselá no na druhej strane i smutná vec. Práve vtedy spoločenstvo bratov opúšťajú seminaristi šiesteho ročníka. I tento rok sme absolvovali už tradičný rozlúčkový večierok a za brány seminára odprevadili po siedmich rokoch formácie desiatich statočných. No ešte pred tým sme im položili niekoľko otázok.

PETER VARGA - VRANOV N. TOPL'OU

Najkrajší zážitok v seminári a prečo?

Zážitok, ktorý som vnímal ako najkrajší, bolo postríženie. Prečo? Lebo po ňom som si začal hlbšie uvedomovať, čo je kňazstvo. Je to pre mňa Boží dar, ktorý som dostal od Boha. Uvedomujem si, že som hriešny človek, ale Kristus mi chce cez tento dar pomôcť k svätosti.

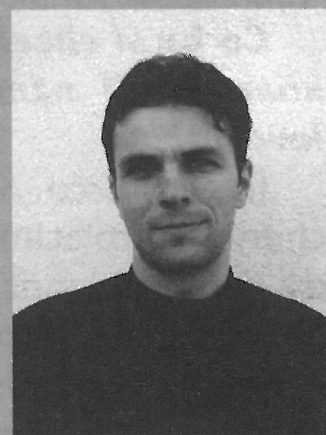
Aké je to kráčať s Kristom?

Je to veľká milosť. Keď chcem aj naďalej kráčať za Kristom, musím žiť v pravde. Uvedomil som si, že to nie je až také ľahké. Netreba ísť za Bohom iba vtedy, keď mi je dobre, ale kráčať za ním aj vtedy, keď sa cítim zle. Myslím stále na to, že za Bohom treba ísť bez prestania, najmä keď je to proti mojej vôli, a snažiť sa zistiť, čo mi chce každou skúsenosťou Boh povedať.

MARTIN DUDOK - TREBIŠOV

Ako u teba nastalo potvrdenie povolania počas života v seminári?

Povolanie pre mňa nie je jednorazová záležitosť, takže aj počas života v seminári bolo viacero okamihov, kedy mi Boh ukazoval a ukazuje, že je to jeho povolanie. Ako človek môžem iba odpovedať na toto povolanie a každý deň sa znova a znova dávať do jeho služby. Najčastejšie mi ho ukazuje cez modlitbu, Sväté písmo, ale občas aj cez moje skúsenosti.

Pred čím máš bázeň?

Už samotné povolanie kňaza vo mne vzbudzuje obrovskú bázeň, keď si uvedomujem, že všemocný Boh sa každým dňom nanovo dáva do mojich hriešnych rúk a znova ma pozýva k dôvere aj cez neistoty, ktoré sa ukazujú v mojom každodennom živote.

PETER KAČUR - HAVAJ

Čo bolo pre Teba najsilnejším momentom počas formácie v seminári?

Pravidelná modlitba a spoločenstvo bratov otvorené tešiť sa s vami a zdieľať smútok. Bezpochyby k nim patria aj mnohé duchovné obnovy a každé jedno slovo, ktoré vo mne mohlo nájsť úrodnú pôdu.

Zmenili sa Tvoje postoje a názory počas 7 rokov v seminári?

Ak človek prežije v seminári 6 rokov, určite to na ňom zanechá nejaké stopy. Apoštoli chodili s Ježišom a mnohému sa naučili; veľa im bolo dané aj po vyliatí Svätého Ducha. Verím, že čas strávený v seminári nebol zbytočný. Byť s Kristom musí zanechať na človeku nejakú stopu.

LUKÁŠ VOJČÍK - ZDOBA

Čo znamená pre teba seminár?

Seminár je pre mňa miestom, v ktorom ma Boh chránil, formoval a lámal moju vôľu.

Čo ti bude najviac chýbať po odchode zo seminára ?

Najviac mi bude chýbať spoločenstvo bratov, s ktorými som za sedem rokov formácie prežil ťažšie, ale aj krásne chvíle. Je to obdobie, za ktoré som vďačný Bohu, že som ho mohol prežiť práve v tomto seminári a práve s týmito bratmi. Je úžasné mať toľko bratov, vždy sa niečo deje.

PATRIK PALČO - IHLANY

V čom ti seminár ubral na predstavách, vlastnostiach, resp. ako zmenil tvoju osobnosť.

Vzal mi moje plány a predstavy, ktoré som mal o svojej budúcnosti. Zmenil môj pohľad na seba. Ukázal mi, že sám nedokážem nič, no s Bohom dokážem všetko. Jedine s Bohom bude mať môj život zmysel.

Tvoj najkrajší čas strávený počas obdobia formácie? Kedy, kde, s kým a prečo?

Za najkrajší čas v seminári považujem spev s bratmi v Zbore sv. Romana Sladkopevca pri rôznych príležitostiach, podujatiach a nácvikoch. Zažil som s nimi veľa pekných momentov. A najkrajší čas to bol preto, lebo práve spevom sme mohli privádzať ľudí ku Kristovi.

METOD ZORVAN- SEČOVCE

Aké nové výzvy do života si odtiaľ odnášaš?

Určite je to pozvanie k intímnejšiemu prežívaniu osobnej aj spoločnej modlitby, ako aj neustále spoznávanie Božieho slova a jeho posolstva.

Vyjadri v krátkosti svoj šesťročný pobyt v seminári.

Niekedy, keď sa pozerám späť, sa mi zdá že to ubehlo strašne rýchlo. Azda najlepšie to vyjadrím ako požehnaný čas víťazstiev a pádov, plný radosti i skleslosti, ktoré mi dal Boh, aby ma pretváral na svoj obraz. Zároveň to bolo miesto stretnutí s úžasnými ľuďmi, s ktorými som nadviazal pre mňa vzácne a dúfam, že dlhotrvajúce priateľstvá.

VLADISLAV PETRÍK - N. TVAROŽEC

Čoho sa najviac bojíš?

V Biblii je napísané 365-krát, aby sme sa nebáli. Tak sa budem báť len 29. februára (smiech). Tiež nám slúbil, že bude s nami po všetky dni nášho života, takže sa nebojím.

Na čo sa najviac tešíš?

Teším sa, že budem robiť to, na čo som sa pripravoval sedem rokov v seminári, na prácu s ľuďmi a že im budem môcť byť oporou a tým, kto s nimi zdieľa ich starosti i radosti.

MILAN KMEC - KOŠICKÝ KLEČENOV

Kedy sa v tvojom živote v seminári odohral moment, keď naozaj v tebe zaznelo rozhodnutie: „áno, kňazstvo!“?

Nepamätám si na konkrétny moment rozhodnutia, no mnohé situácie v seminári, dokonca i tie, ktoré ma odviedli od Boha a môjho povolania pre slabosť, lenivosť, nechúť... to všetko ma napokon utvrdilo v tom, že kňazstvo je priestor, kde ma Boh povoláva a kde ma chce robiť šťastným.

Čo ty sám očakávaš od kňazstva?

To, čím ma v každodennom prežívaní naplňa modlitba, a teda pokoj a naplnenie. Očakávam, že moje kňazstvo bude vychádzať z modlitby, prehlbovať modlitbu, ba dokonca, že samotné moje kňazstvo bude modlitbou, a teda stretaním sa s Bohom, prameňom pokoja a naplnenia. To je predsavzatie, s ktorým chcem vstúpiť do kňazstva a do ktorého zahrňam všetky ostatné očakávania.

KAMIL GANÓCZY - DVORIANKY

Čo najpodstatnejšie chceš ohlásiť ľuďom dnešnej doby?
Rád by som im nanovo ohlásil, že ich Boh miluje a chce pre nich len to najlepšie. Mnohí na to totiž zabúdajú a považujú Boha len za nepotrebného vo svojom živote a rovnako aj kresťanstvo často za nepotrebné starootcovské dedičstvo, poprípade kultúrnu vložku svojho života.

Čím ťa seminár obohatil? Čo ťa naučil?

Obohatil ma o spoločenstvo bratov, s ktorými si stále máme čo povedať. Vieme sa podeliť o svoje radosti i starosti, podržať sa i poradiť jeden druhému. Naučil ma, že nikdy sa nemusím cítiť sám a mám všetko odovzdávať do Božích rúk v modlitbe. A ešte jednu podstatnú vec. To, že robiť niečo, čo chcem v danej chvíli, niekedy fakt nie je to, čo je vtedy najrozumnejšie, skôr naopak.

MARTIN BARNA - VYŠNÝ KAZIMÍR

Deň alebo okamih v seminári, na ktorý nikdy nezabudneš?

Verím, že nebude len jeden... Sú to tie okamihy, keď bolo veselo, ale aj tie, keď bolo ťažko a pocítil som Božiu lásku a bratské spoločenstvo.

V čom vidíš základ pre pastoračiu, do ktorej budeš one-dlho poslaný?

Základ pastoračie vidím v láske, akou nás miloval Kristus, pretavenej do každodenného života a v príklade života kňaza, jeho rodiny s touto láskou.

KRÍŽ A VZKRIESENIE

V týchto dňoch nám v ušiach často rezonujú slová: kríž a vzkriesenie. Počujeme o nich v evanjeliách, lebo sám Pán pripravoval svojich učeníkov na to, že Syn človeka bude trpieť, že ho zabijú, ale on tretieho dňa vstane zmŕtvych. Kríž a vzkriesenie sú často ospevované

pre nás, zďaleka nebolo samozrejmosťou pre novonarodenú Cirkev. Je síce pravdou, že prvá a hlavná kerygma – ohlásenie radostnej zvesti určenej všetkým, spočíva v slovách: „*Kristus zomrel za naše hriechy podľa Písem, bol pochovaný a tretieho dňa bol podľa Písem vzkriesený*“ (porov. 1Kor 15,4), no práve toto ohla-

sovanie narázilo na veľký odpor medzi židmi, ako aj medzi pohanmi. Pre mnohých bolo nové učenie neprijateľné práve preto, lebo sa vymykalo zdravému rozumu vtedajšieho človeka, či už žida alebo pohana.

v našich liturgických textoch. Už v polovičke Veľkej štyridsiatnice sme spievali: *Tvojmu krížu klaniame sa, Vládca, a tvoje sväté vzkriesenie oslavujeme*. Na Veľký piatok počujeme na večerni: „*Velebíme tvoje prehrané umučenie, pohreb i slávne vzkriesenie*.“ A po celé paschálne obdobie nás sprevádzajú slová z utierne: „*Klaniame sa tvojmu krížu, Kriste, a tvoje zmŕtvychvstanie oslavujeme a ospevujeme*.“ Sú to teda pre nás tak samozrejmé veci, že ich vyslovujeme spontánne a bez hlbšieho zamyslenia. Lenže to, čo je samozrejmé

Pre pravoverného žida bol Mesiáš visiaci na kríži neprijateľný. Pravoverný žid žil v očakávaní vysloboditeľa spod nadvlády Rimanov. Mesiáš teda musí byť kráľ so všetkým, čo k tomu patrí. Chudobný tesár z Nazareta? Kdeže! Ani pomyslieť. Ale hlavne tá jeho smrť na kríži! Vo vtedajšej dobe – najpotupnejšia. Tá bola vyhradená iba najnižším vrstvám spoločnosti a najväčším zločincom. Spoločnosť poznala aj iné formy trestu smrti: sťatie – smrť v jednom okamihu, mohli by sme povedať: dôstojná. Inou formou mohlo byť hodenie odsúdeného d ďalej zveri, kde

smrť bola síce istá, ale odsúdený sa aspoň chvíľu mohol brániť. Ukrižovaný sa však nijako brániť nemohol. Bola to najväčšia potupa, zomieranie veľmi bolestivé a dlhé. Ako vysvetlíte pravovernému židovi, že ten potupený uprostred zločincov je Mesiáš? Ako mohol pravoverný žid prijať ukrižovaného Krista za Mesiáša, keď slová Starého Zákona boli jasné: *„Keď niekto spácha zlo, za ktoré je trest smrti, a keď ho obesia na dreve, jeho mŕtve telo nesmie ostať na dreve, ale ešte v ten deň ho pochovajú, lebo je prekliaty od Boha ten, čo visí na dreve, a ty nesmieš poškvriť krajinu, ktorú ti dá Pán, tvoj Boh, do vlastníctva“* (Dt 21, 22-23)? Bolo by to šialené a sv. Justín Filozof (2. stor.) naozaj s bolesťou konštatuje: *„Obviňujú nás zo šialenstva, lebo hneď po Bohu, ktorý je nementelný, večný a stvoriteľ všetkého, kladieme na druhé miesto ukrižovaného človeka* (1 Apológia 13, 4). Boh, ktorý visí na kríži, bol však neprijateľný nielen pre židov, ale aj pre pohanov. Vo filozofii Platóna Boh je tak transcendetný, že všetky city sú mu cudzie. Tak totiž píše platonik Apuleio: *„Boh nesmie podliehať žiadnemu časnému pocitu, či už je to nenávisť alebo láska, nemôže vzplanúť hnevom ani prejsť milosrdenstvom, nesmie sa rozčúliť kvôli bolesti, ani sa nedať ničím unáhliť. Je slobodný od akéhokoľvek utrpenia, nevie, čo je to bolesť ani radosť, a ani nemôže zrazu chcieť alebo nechcieť určitú vec“* (De deo

Socratis 12).

Na rozdiel od židov (s výnimkou sekty saducejov), pre pohanov bolo okrem kríža neprípustné a nemysliteľné aj vzkriesenie. Stačí pripomenúť známu epizódu zo Skutkov apoštolov, keď v aténskom areopágu počúvali Pavla len dovtedy, kým nezačal hovoriť o vzkriesení. Len čo sa dotkol témy vzkriesenia, hneď ho vysmiali, prerušili ho a vraveli: *„vypočujeme si ťa inokedy“* (Sk 17,32). Takmer všetci apologéti 2. - 3. stor. sa snažili presvedčiť pohanov, že vzkriesenie je realita. Jeden z nich, Teofil (2. stor.), v diele, adresovanom istému Autolikovi, píše: *„Neveríš, že mŕtvi budú vzkriesení. Až sa tak stane, vtedy chtiac či nechtiac uveríš. Ale ak neuveríš tu, tam už tvoja viera nebude pokladaná za vieru. Prečo však neveríš? Ktorý roľník môže žať, ak predtým nevložil s dôverou semeno do zeme? Kto môže preplávať more, ak nedôveruje lodi a tomu, kto ju vedie? Ako môže nemocný ozdraviť, ak nedôveruje lekárovi? Ak teda roľník dôveruje zemi, a plaviaci sa po mori - lodi, chorý dôveruje lekárovi, prečo neveríš Bohu ty, keď ti dáva toľko záruk zo svojej strany?*

Aj keby nás celý svet pokladal za bláznov, nezabudnime, že čo je svetu bláznivé, to si vyvolil Boh, aby zahanbil múdrych (1Kor 1,27).

o. Marko Durlák

bláznovstvo šialencov, či niečo viac?

SANTO SUBITO

Dňa 2. apríla 2005 o 21:35 Ján Pavol II. odišiel do domu Otca. Máme v živej pamäti posledné chvíle Božieho služobníka Jána Pavla II. Státisíce ľudí sa zhromažďovali na Námestí svätého Petra, z ktorého sa ozývali tiché modlitby, spev a výkriky, vyjadrujúce spojenie s umierajúcim pápežom.

Už vtedy sme mohli vidieť mnoho transparentov s prianím, aby pápež, ktorý zomrel v povesti svätosti, bol čo najrýchlejšie blahorečený a svätorečený.

Ján Pavol II. bol človekom viery. To, čo hovoril, bolo v dokonalom súlade s tým, čo robil. Bol človekom dialógu. Nebál sa robiť odvážne kroky. Uznal omyly Cirkvi, odporoval všetkým vojnám a ozbrojeným konfliktom.

Udalosti z dňa pohrebu, ako aj tisícové zástupy pri pápežovom hrobe, spôsobili, že sa upustilo od zvyčajných procedúr spojených s procesom blahorečenia a svätorečenia.

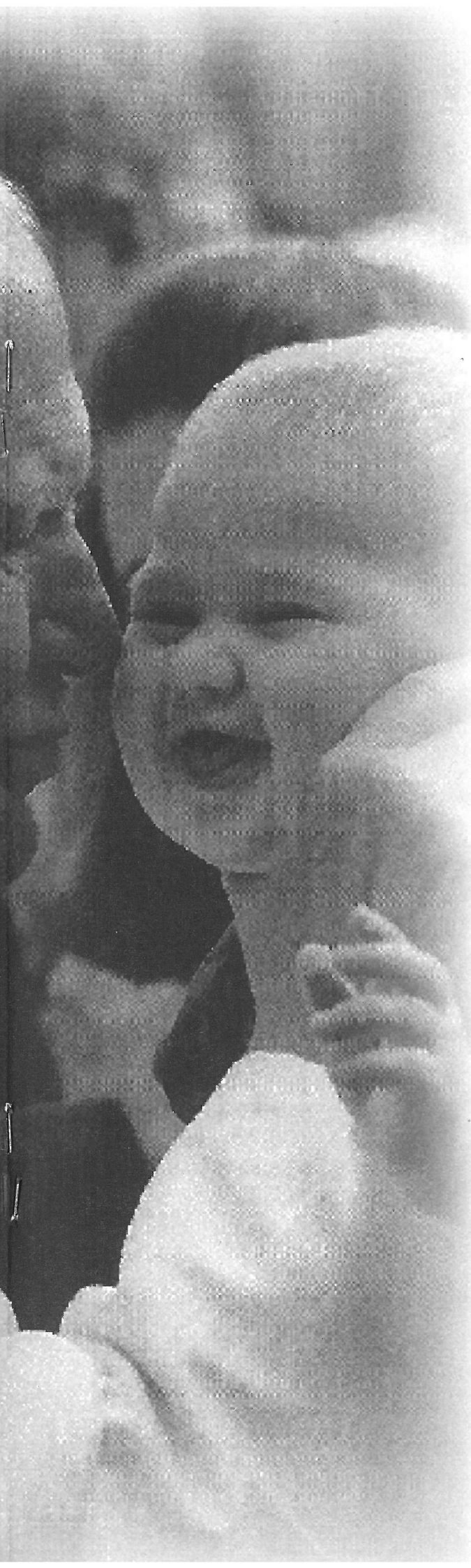
28. apríla 2005 udelil pápež Benedikt XVI. kardinálovi Camillovi Ruinimu oficiálny pápežský dišpenz od päťročného obdobia čakania na proces blahorečenia Karola Wojtylu. Oficiálne bol tento pápežský dišpenz od päťročného obdobia čakania na proces blahorečenia a svätorečenia Božieho služobníka Jána Pavla II. vyhlásený v Bazilike svätého Jána na Lateráne 13. mája 2005 pápežom Benediktom XVI.

4. novembra 2005 začal v krakovskej arcidiecéze pracovať pomocný (rogatórny) tribunál, ktorý ukončil vypočúvanie svedkov 1. apríla 2006.

Postupnosť schvaľovania zázraku je nasledovná. Komisia zložená z lekárov musí najprv potvrdiť, že uzdravenie je zo strany vedy nevyvetliteľné. Zázrak musia potvrdiť teológovia a potom biskupi a kardináli z Kongregácie pre kauzy svätých. Ak na záver pridá svoj podpis aj pápež, blahorečeniu už nič nestojí v ceste.

JÁN PAVOL II.

Deň 17. marec 2006 bol počiatkom procesu Super miro, čiže analýzy eventuálneho zázraku po smrti, ktorý sa udial na príhovor Božieho služobníka Jána Pavla II.

Podľa informácií zverejnených vatikanistom Andreom Torniellim na stránkach talianskeho denníka Il Giornale, lekárska komisia zriadená Kongregáciou pre kauzy svätých potvrdila nevysvetliteľnosť uzdravenia francúzskej rehoľnice Marie Simon-Pierren. V najbližších dňoch by sa mali stretnúť aj teológovia a kardináli zo spomínanej kongregácie a potvrdiť zázračnosť jej uzdravenia na príhovor zosnulého pápeža. V tej chvíli už nič nebude stáť v ceste tomu, aby prefekt „fabriky na svätých“, kardinál Angelo Amato, požiadal pápeža Benedikta XVI. o definitívny súhlas s blahorečením.

Dňa 14. januára 2011 Benedikt XVI podpísal dekrét, ktorým je oficiálne uznaný zázrak, ktorý prisúdili Jánovi Pavlovi II. Podpísaniu predchádzalo uznanie zázraku Kongregáciou pre otázky svätorečenia. Tá po potvrdení lekárskou komisiou uznala uzdravenie francúzskej rádovej sestry Márie Simon-Pierre, ktorá trpela Parkinsonovou chorobou. V roku 2002 jej diagnostikovali ťažkú formu tejto choroby, ktorou trpel aj Ján Pavol II. Presne v deň jeho smrti sa stav rehoľnej sestry výrazne zhoršil. Spolusestry sa za ňu začali modliť k zosnulému pápežovi. Po dvoch mesiacoch choroba zmizla.

Blahorečenie je predstupňom ku svätorečeniu. Beatifikácia Jána Pavla II. sa uskutoční v rekordne krátkom čase po jeho smrti. Obvykle sa proces blahorečenia začína približne päť rokov po smrti.

ThDr. Miroslav Dancák, PhD.
rektor seminára

PODOBÝ

V teplej jeseni, ešte skôr,
než zima zväbi listy bozkami,
vychádza on, aby pripravil zem,
sial do nej novú nádej.
Malé zrnká zasieva priehrštiami
a čas žatvy očakáva v nádeji,
veď bude z nich žiť.

V plnosti času áno vraví,
žena ktorú hriech nezmámi.
Vstupuje do dejín on, aby si pripravil
národ, seje novú nádej.
Malé zrnká pravdy zasieva priehrštiami,
na čas vykúpenia, spásu očakáva
v nádeji, veď z neho budeme žiť.

NG
pôrodné
duše

Nový život už klíči,
hynú suché zrná, vzrastá zeleň.
No v rozpuku ich chlad objíma,
vládnuť chce smrť.
Už panuje tuhým mrazom.

Hľa, Kristus je tu,
prináša obeť. Steblo kríža už klíči,
teraz v plnosti života berie hriech na
seba,
vládnuť chce smrť,
už panuje hriechom.

Po troch mesiacoch povolila
chladná zem,
rozbili sa ľadové vráta,
víťazstvo je tu!
Hľa, zrno rastie, vyvyšuje sa
nesmierne,
vyháňa do klasu,
už treba zbierať slnečné zlato.

Po troch dňoch sa láme chladný hrob,
padli brány pekla,
spása je tu.
Hľa, Cirkev vzrastá nesmierne,
prináša úrodu,
treba ohlasovať Krista, spásu.

Úroda je veľká.
Múky je,
chleba bude,
zasýti telo, naplní dušu,
lebo Slovom sa telo stane.

Pri lámaní chleba,
Kristus – pokrm duše,
liek srdca,
v čistom chlebe a víne,
Slovom sa stane.

Peter Lazorík, 3. ročník

CESTA TVOJHO ŽIVOTA

Čo si radi počas dňa pozriete v televízii? Myslím, že každý by mi dal na túto otázku inú odpoveď. Jeden by povedal celý deň mi bežia správy, veď byť informovaný a mať prehľad o situácii vo svete je dnes veľmi dôležité. Ďalší - nedám dopustiť na Šeherazádu a Onura. Vždy ma zaujme, ako to pôjde ďalej a netrpezlivo čakám na ďalšiu a ďalšiu epizódu. Iný zasa - ja milujem relácie o varení, hľadám nové inšpirácie pre obohatenie svojej kuchyne, takže určite „Áno, šéfe“ či „Bez servítky“. No, je to tak, naozaj sme rôzni a máme rôzne chute aj čo sa týka televíznych relácií. Avšak keď už ste aspoň na chvíľu zamenili televíziu za náš časopis, rád by

som do pozornosti dal niečo iné. Príbeh. Má niečo spoločné s každou z kategórií, ktoré som tu spomínal. Ide v ňom o ľudí, o ich osud, pokrm tu zohráva tiež dôležitú úlohu a aká bude ďalšia epizóda ich života tiež závisí len na nich. Poďme teda na to.

Dvaja priatelia kráčali po ceste plní smútku. Zhovárali sa zronení a s vďačnosťou spomínali na svojho blízkeho priateľa, ktorý bol len prednedávnom zavraždený. Pripomínali si udalosti, ktoré s ním zažili, časy nádherné, ale i tie ťažké, veď všetko patrí do života. A zrazu prišiel okamih, kedy zomrel. Naplnení smútkom a týmito spomienkami kráčajúc po ceste sa k nim zrazu pripojí iný pocestný. Počúva ich

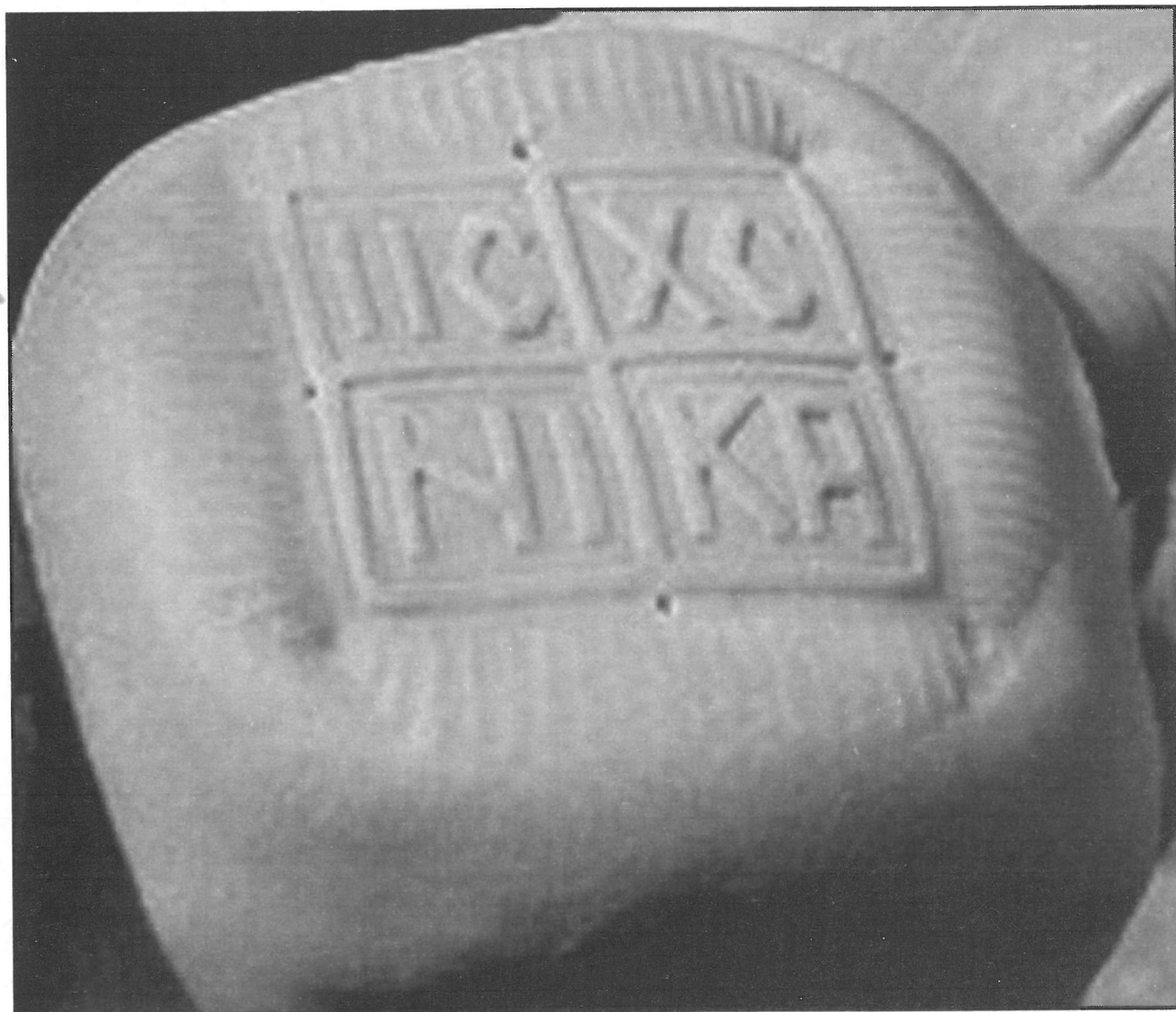

ZASÚŤ SVOJ
mlad

rozhovor a je zasiahnutý ich smútkom. Vstúpi teda do ich dialógu a pomáha im nájsť zmysel ich žiaľu a vystúpiť z neho. Napodiv funguje to. Prijmu jeho slová a zdajú sa im akési potešujúce a dávajúce zmysel všetkému, čo sa vlastne stalo. Až vstúpia na rázcestie a pocestný sa s nimi chce rozlúčiť. Pozvú ho na večeru, ktorú im však zaplatí on. Prijal pozvanie a pri tomto spoločnom stolovaní ho spoznali.

Zdá sa vám tento príbeh povedomý? Určite áno, pretože tu nemyslím len na Emauzských učeníkov nám dobre známych

z Božieho Slova, ale myslím tu aj na príbeh každého jedného z nás. Aj my sme na ceste podobne ako títo dvaja priatelia. Aj ty kráčaš spolu so svojou rodinou po ceste života. Aj ty máš zaiste podobné starosti a pýtaš sa - ako nasýtiť svoju rodinu, keď nemám prácu, ako obnoviť svoj jednotvárný vzťah s manželkou, ako sa vymaniť zo svojej choroby znechucujúcej mi život, ako zniesť všetky ponížovania pyšných ľudí a prijať seba samého, ako... ? Máme množstvo tých „ako“ a hľadáme odpovede, ktoré by

zasýtili náš duchovný hlad. Sýtime sa neustálymi správami zo sveta, ktoré ešte viac prehlbujú zmätok v našom rozorvanom vnútri a zasievajú do nás ešte väčšiu neistotu a strach z prichádzajúcich katastrof. Varíme všetko možné i nemožné, čo nám ponúknu hviezdy televízneho neba a aj napriek tomu zostávame hladní, pretože druhý deň je podobný tomu predošlému. Čakáme na vyriešenie každého „ako“ a odpoveď neprichádza ani s ďalšou epizódou nového dňa. Vstupujeme do rôznych duchovných bufetov, či fast-foodov a nenachádzame ten skutočný pokrm. Ako ďalej?

Nevzdaj to! Dnes prichádza nádej, ktorá ti chce ponúknuť odpoveď na všetky tieto tvoje „ako“. Dôležitá je jedna skutočnosť - aby si kráčal ďalej po ceste svojho života a otvoril oči na toho, ktorý k tebe prichádza ako pocestný. Dnes chce sám Boh vstúpiť do tvojej životnej situácie a dať ti odpoveď aj týmto svojím slovom. Môžeš zaujať dve pozície - búriť sa a hľadať si naďalej všetky odpovede sám ako doteraz (pričom vieš, že sám nenaplníš svoju prázdnotu ničím, čo je samo o sebe prázdne), alebo prijať jeho slová, ktoré ti objasnia to, čo prežívaš, ktoré ti ukážu, kde sa nachádzaš a dajú ti odpoveď na otázku kam ďalej.

Odpovedať na otázku ako na to, je to úplne jednoduché. Urob to, čo

urobili Emauzskí učeníci. Keď chceli počuť odpoveď Ježiša, museli oni sami stíchnuť a počúvať ho. Dnes si pozvaný urobiť to isté. Stíchnuť a započúvať sa do jeho slova a nechať sa ním doviesť nie do bufetu, či fast-foodu, ale do „najlepšej reštaurácie“, ktorou je Cirkev, kde ti Kristus chce ponúknuť v Eucharistii pravé jedlo, ktoré ťa naplno zasýti a dá ti odpoveď na každú tvoju otázku. Vo svete neistôt tu máš pravú istotu, po požití ktorej už nebudeš nikdy prežívať hlad. V eucharistii môžeš nájsť pravý pokrm, dávajúci život bez falošnej radosti. V tomto malom kúsku prijmeš samého Boha ako Emauzskí učeníci a On ťa poučí ako ďalej. Potrebuješ len neochvejnú vieru a ochotu podriaďiť svoju vôľu tomu, ktorú ti chce riadiť život.

Cirkev nie je omyl, ako to tvrdia mnohí nepraví, ale je to spoločenstvo. Je zárukou, kde môžeš s istotou že nezblúdiš, kráčať s Kristom po ceste. Jediná záruka, ktorá pretrvá do konca, bude spoločenstvo Cirkvi, sýtiace sa Eucharistiou a Božím Slovom. Ty si jeden z nich, a teda nájsť odpoveď na tvoje „ako“ už nemusí byť záležitosťou pre televíziu, ale záležitosťou Pocestného, ktorý kráča s tebou po ceste a odpovedá na hľadanie smeru tvojho života.

Tomáš Mikunda, 5. ročník

TVOJE Z TVOJHO

Aj takto by sa dala nazvať naša služba, ktorou slúžime takmer každú nedeľu. Hovorím „my“ a myslím tým všetkých bratov, ktorí prijali od vladyku nižší stupeň kňazstva. Naša služba spočíva v tom, že prichádzame do nemocnice s Eucharistiou. Prichádzame, aby živého Krista mohli prijať aj veriaci, ktorých choroba pripútala na lôžko na určitý čas, alebo ktorí na ňom strávia čas do konca tohto pozemského života.

V jednu takúto nedeľu som šiel slúžiť aj ja. Myslím, že to bolo oddelenie geriatrickej. Všetko išlo ako inokedy. Nebol som tam prvýkrát. Až kým som nevstúpil do izby, v ktorej ležal chlap. Neležal tam sám. Spýtal som sa osobne každého jedného, či nechce prijať Eucharistiu, avšak len on jediný mi súhlasným gestom svoju túžbu potvrdil. Rozprávať zrejme kvôli chorobe nemohol. Ani perami takmer nehýbal. Bol som v rozpakoch, či môže naozaj prijať. Keď som sa ho pre istotu ešte raz opýtal, či chce prijať Eucharistiu a či prijíma stravu a môže prehĺtať, mohol som len čítať z jeho očí, že to naozaj chce a môže. Ešte som sa spýtal kontrolné otázky: či je veriaci, či je katolík a či je vyspovedaný.

Z jeho očí som čítal kladnú odpoveď. Tak som sa začal modliť. Do momentu, kým som vybral Eucharistiu z daronositeľnice, bolo všetko dobré. Vo chvíli, keď chlap zbadal Eucharistiu, začal čosi hlasno mrmlať. Do značnej miery ma to znepokojilo,

a tak som sa ho ešte raz spýtal všetky otázky. Jeho odpoveď bola rovnaká. Pokračoval som teda v modlitbe. Avšak po podaní Eucha-

ristie sa stalo niečo, čo ma veľmi prekvapilo. Na jeho tvári bol čitateľný pokoj. Pokoj, ktorý prišiel s Eucharistiou. Tento výraz jeho tváre upokojil aj mňa. Vedel som, že som spravil správnu vec.

Večer som nad tým ešte uvažoval. Uvedomil som si svoj postoj ku Kristovi ukrytému v Eucharistii. Ja mám milosť prijímať Eucharistiu každý deň. No ako často sa nechám Kristom aj naplniť? Musím priznať, že je to zriedkavejšie. Práve táto skúsenosť ma usvedčila. Usvedčila a posunula ďalej.

Teraz sa po zvolaní kňaza: „S Božou bázňou a vierou pristúpte“, ktoré počujem pri každej svätej liturgii, modlím, aby som aj ja prijal Kristov pokoj. Taký pokoj, aký som videl na tvári tohto muža.

Vladislav Marčák, 5. ročník

„BLÁZNIVÁ LÁSKA“

Kniha s názvom Bláznivá láska, ktorá nedávno upútala moju pozornosť, zaujme iste nejedného čitateľa. Aj toho „občasného“.

A nielen decentným, bordovo ladeným obalom so štýlovým nadpisom. Hoci, iste, aj tým vyvoláva pocit zvedavosti.

Hneď od prvej kapitoly autor čitateľa nenecháva pasívnym a spokojným, ale stavia pred neho veľké zrkadlo, ktoré ho v istých momentoch začína usvedčovať, že nie všetko je v živote čitateľa na správnom mieste.

Jemným provokatívnym spôsobom zatláča pohľad čitateľa kdesi hlboko do jeho vnútra.

Úmyselne ponúka priestor, kde čitateľ spoznáva kúsok po kúsok pravdu o sebe. Lepšie povedané, učí sa ich pomenovať. V človeku sa začínajú rozbaľovať rôzne otázky a nejasnosti typu: „no dobre, a čo s tým?“

Pre autora, akým je Francis Chan, to však nie je ničím nečakaným

a akoby prorocky vedel, čo text v čitateľovi vyvolá. Preto priamočiarym spôsobom ponúka riešenie, ktoré je prekvapivo jednoduché,

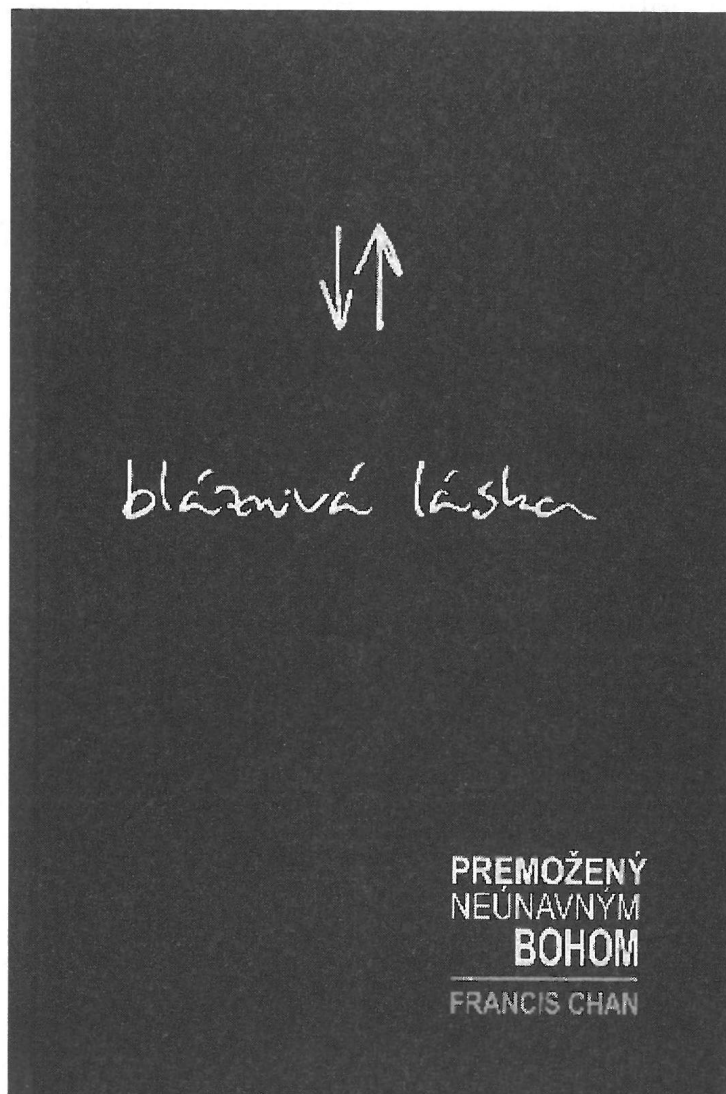
ale na druhej strane aj nečakane radikálne.

Predstavuje nám Boha, ktorý nás miluje. Možno sme všetci na túto frázu zvyknutí, ale vie o tom aj autor. Preto nás prevádza cez všetkých dvanásť kapitol s rôznymi zastávkami, ktoré sa týkajú „samozrejmosti života“, zaľúbenia sa, ale aj spoznania svo-

jich nedostatkov a túžby po šťastí, podobne, ako je to v živote. Nakoniec nás necháva žasnúť nad bláznivou, neúnavnou a všemocnou láskou Boha.

Táto kniha má mnoho čo povedať každému kresťanovi, ktorý neustále túži prežívať pôsobenie Božej lásky vo svojom živote.

Michal Sopko, 3. ročník

RECENZIA

ZO ZLODEJA ÁUT APOŠTOLOM

Skutočnosť, že Boh hľadá človeka, nech sa nachádza na ceste života kdekoli, sa potvrdila aj v živote mladého muža, ktorým je Maroš. Z vášnivého zlodēja áut sa po dotyku Boha stal horlivý kresťan, ktorý vydáva svedectvo svojho obrátenia a života. Začiatkom roka navštívil aj náš seminár. Jeho svedectvo vám dnes prinášame.

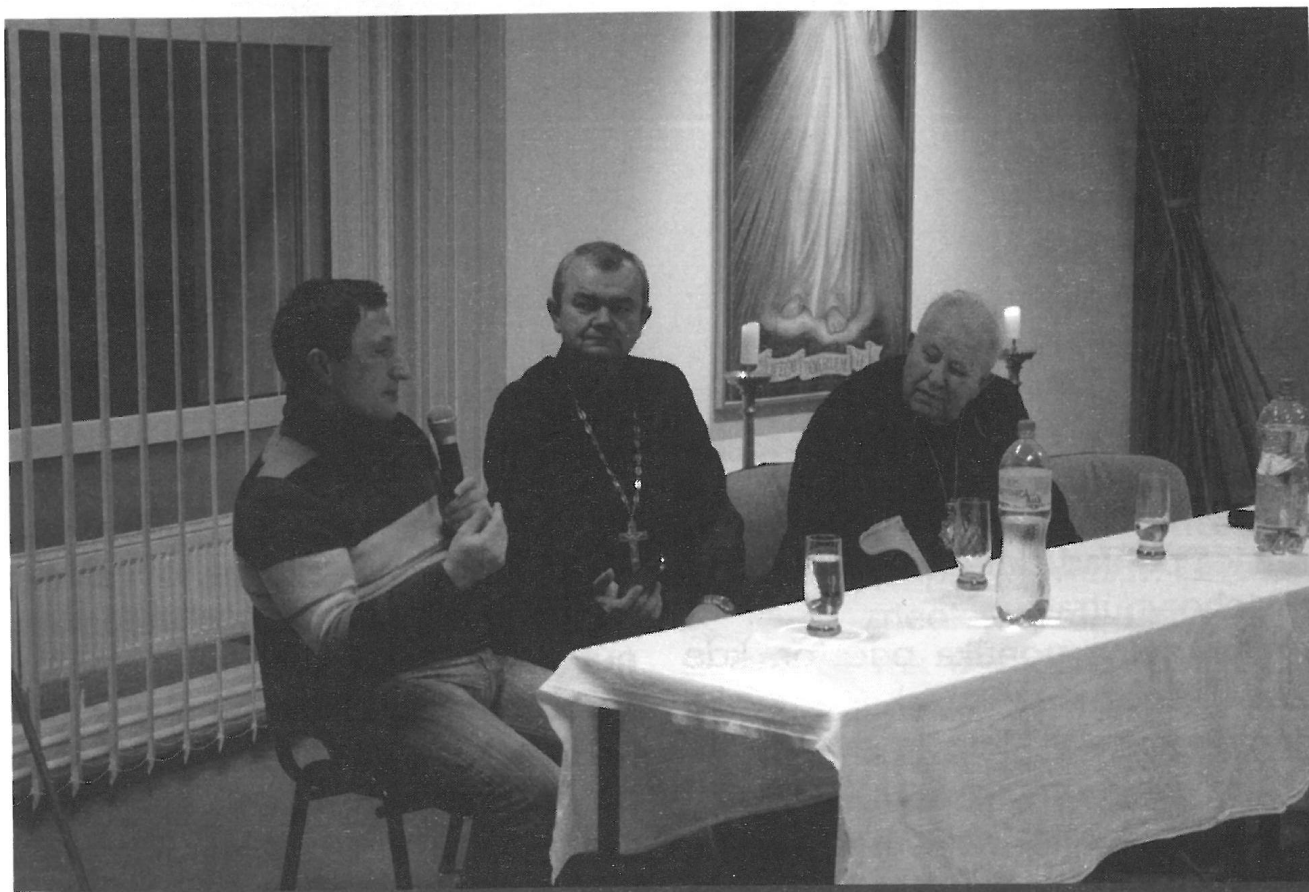
Na začiatok by bolo fajn, keby si sa našim čitateľom predstavil.

Volám sa Maroš, mám 34 rokov a už deväť rokov som na ceste s Pánom, na ceste obrátenia.

Predtým som žil veľmi pohnutým životom. Bol to taký vagabundský, pouličný život, plný krádeží, drogovania a všetkej zloby.

Opíš nám trochu viac, aký život si žil?

Mojou záľubou bolo, napríklad, kradnutie áut. Bola to doslova vášeň, keď som mohol ukradnúť cudzie auto, naštartovať ho a odviezť sa ním. Mal som za to aj dosť veľa peňazí na kokaín, ktorý sa stal mojou ďalšou vášňou, druhou láskou. Zmysel života som nachádzal v konaní zla, v hľadaní možností ho konať.

Kedy si začal s takýmto životom?

Začalo to maličkosťami už v deviatich rokoch, keď som chodil na „bl-

šák“, kde som kradol videokazety. Neskôr som presedlal na kradnutie áut. Spočiatku išlo o staré Favority, potom Fabie a ostatné. Bol to čas, keď ma napíňalo veľké zlo. Pamätám si, že keď sa mi nepodarilo v noci ukradnúť auto a s týmto pocitom som šiel domov, musel som si nájsť akúsi „náhradu“. Napríklad, niekoho oklamať, alebo spraviť čokoľvek zlé. Len aby som si nakrmlil srdce zlobou. V nej som nachádzal svoje „šťastie“.

Ako prišlo obrátenie?

Prvý kontakt s Bohom prišiel po mnohých rokoch, keď ma zavreli do basy. Tam som sa, ani neviem prečo, modlil modlitby, ktoré som si pamätal z detstva. Po prepustení som bol istý čas pod policajnou ochranou ako chránený svedok. Mal som zrazu veľa času a z toho ničnerobenia som začal chodiť do kostola. Boli to najprv ranné omše. Keďže som nemal celý deň čo robiť, chodil som potom do chrámu aj večer - takže viackrát do dňa. Neskôr ma pozvali do spoločenstva veriacich. Takto sa začalo moje spoznávanie Pána. Omše, Božie slovo a spoločenstvo mi ho pomáhali nachádzať a spoznávať stále viac. Prišlo moje obrátenie a teraz som už deviaty rok na tejto ceste.

Prežil si život bez Boha a prežil si istú časť života s ním. Čo by si povedal človekovi, ktorý sa práve rozhoduje, či žiť s Bohom alebo bez neho. Keby si mal robiť „reklamu“, aké sú výhody života s Bohom?

Keď začneš žiť život s Bohom, budeš nosiť kríž, budeš musieť byť vďačný za ťažkosti, budeš musieť chváliť Boha v ťažkých situáciách. Vždy som sa zamýšľal, že keby Ježiš Kristus kandidoval do parlamentu, čo by sľuboval, čo by povedal, čo by voličom ponúkol?! Podľa mňa by nám povedal, že „*budeš nosiť kríž, budeš opovrhnutý, budeš osočovaný, budeš oplúťý, budeš ukrižovaný, budeš trpieť, ale ja ti všetko premením na radosť*“. Takto nejako by podľa mňa znela Ježišova výzva na billboard, keby kandidoval do parlamentu.

Duch sveta a Duch Svätý sú dvaja duchovia, ktorí si odporujú. Život s Bohom je ťažký, ale krásny život. Krásny a plnohodnotný život.

Odkaz čitateľom.

Odporúčam aspoň 15 minút denne čítať Sväté písmo a 10 minút sa pozerieť na kríž. Nič iné, iba sa pozerieť na kríž. To je 25 minút denne. Sadnúť a pozerieť na kríž, kde je Kristovo telo, kde je ukrižovaný Kristus a verím, že každého človeka si Pán Boh začne poučovať o tej láske, ktorú nám daroval vo svojom Synovi.

**Ďakujeme za rozhovor
-redakcia-**

KU KOREŇOM BOŽIEHO SLOVA

*Z*áčne skutočnosti bývajú neraz nedocenené. Tušíme ich hodnotu, ale uprostred všedných dní nám uniká pomedzi prsty. Tak je to často aj so Svätým písmom, Božím slovom. Hoci práve ono je vynikajúcim prostriedkom komunikácie s Bohom, ako píše sv. Ambróz: „Keď sa modlíme, hovoríme k nemu, keď však čítame Božie slová, počúvame, čo on hovorí“. Avšak pre úplné stotožnenie sa s ním a pre načretie do väčších hĺbok tejto nekonečnej studne múdrosti je potrebné ho študovať a konfrontovať sa s ním. „Neznalosť Písma je neznalosťou Krista,“ tak nás učí veľký cirkevný otec sv. Hieroným.

Pomôckou na tejto ceste nám bude aj publikácia, ktorá sa pripravovala priamo v našom Gréckokatolíckom kňazskom seminári v Prešove. V dňoch 21.-22. januára 2011 sa práve v našich priestoroch realizovalo stretnutie v rámci projektu, ktorého vrcholom má byť ďalší komentár k časti Svätého písma, k Markovmu evanjeliu. Naša redakcia bola, samozrejme, pri tom a mohla nazrieť nielen pod pokrievku prípravy tohto knižného vydania, ale prizrieť sa aj horlivej činnosti exegétov svetového mena.

Hneď na úvod nás zaujímalo, prečo po dôkladnej analýze knihy Genezis a prorockých spisov Abdiáša, Jonáša a Micheáša exegéti „skočili“ až na Markovo evanjelium. Na otázku nám odpovedal vedúci projektu o. Peter Dubovský. „**Máme dve sekcie: starozákonnú a novozákonnú. Teraz prišla na rad**

novozákonná sekcia, pričom Markom sme začali práve preto, že z chronologického pohľadu ide asi o najstaršie evanjelium. Z praktického hľadiska je to aj evanjelium najkratšie. Evanjelisti Matúš, Lukáš alebo Ján ponúkajú náročnejšie texty. Toto rozhodnutie bolo urobené ešte otcom Petrom Jánom Záňom, ktorý bol prvým šéfom tohto projektu. Žiaľ, nedávno zomrel“.

Otec Peter nám ďalej priblížil cieľ projektu, ktorým je podľa jeho slov vytvorenie odbornej publikácie ohľadne Svätého písma, keďže na Slovensku ich máme veľmi málo a ich absenciu pociťuje nielen odborná, ale aj laická verejnosť. Na našu otázku ohľadne konkrétneho významu tejto publikácie sa otec Peter vyjadril takto: „**Projekt má dva významy: výsledkom by malo byť dielo, ktoré má slúžiť širšej i užšej verejnosti, ale zároveň má samotná práca na vydaní význam aj pre nás. Ako kolegovia sme neustále navzájom konfrontovaní. Niekedy je oveľa ľahšie povedať niečo na prednáške študentom, ktorí sa vo veci až tak nevyznajú, ako to povedať pred svojimi kolegami a svoj názor si pred nimi aj obhájiť“.** Túto myšlienku potvrdila aj ďalšia členka kruhu odborníkov, ThDr. Lucia Hidvighyová, ktorá zdôraznila myšlienku vzájomnej spolupráce s kolegami. Na tomto konkrétnom stretnutí ju najviac oslovila skutočnosť, že my, katolíci, nie sme pripravení načúvať. Sama uvádza príklad: „**Rozoberali sme katolíc-**

evanjelium podľa Marka

ky a protestantský pohľad na Máriu, pričom sa veľmi prejavila istá vzdialenosť, ktorá medzi nami je. Išlo hlavne o to, že navzájom nepoznáme svoje učenie. To isté platí vo vzťahu medzi židmi a kresťanmi. Uvedomila som si, že ak chceme učiť o tých druhých, je nevyhnutné, aby sme počúvali, čo druhá strana hovorí o sebe.“

Avšak poďme späť k Markovmu evanjeliu. Možno sa aj vy pýtate, aká je nosná téma celého evanjelia, na čo sa exegéti zamerali. Otec Róbert Jäger nám to detailne vysvetlil. „**Najpodstatnejšia téma Markovho, ale aj ostatných evanjelií, je samotná osoba Ježiša, jeho životný príbeh a to, čo urobil – jeho smrť a vzkriesenie. Marek to vyjadruje cez stotníka, ktorý stojí pod krížom a hovorí: 'Toto bol naozaj Boží syn'. Od tohto príbehu sa odvíjajú ďalšie témy. Pre mňa je veľmi oslovujúca ešte jedna téma – učenie.**“ Otec Róbert vníma v tomto evanjeliu cestu učeníkov ako veľmi realistickú. Idú za Ježišom, niečomu rozumejú, niečomu nie, robia zlé kroky, ale vždy po nej idú. K tomuto pohľadu otec Róbert dodáva jeden osobný z pozície kresťana i kňaza: „**Toto je pre mňa jedna zo silných motivácií pre vlastný**

duchovný život.

Byť učeníkom v procese - neustále sa Ježišovým učeníkom stávať“.

Prítomnosť nielen mužských exegétov v nás vyvolávala otázku rozdielnosti pohľadov žien a mužov na Sväté písmo. ThDr. Lucia Hidvighyová odpovedá: „**Mužské a ženské vnímanie je rozdielne, ženy potrebujú zvládať iný typ situácií ako muži. Myslím, že ak by exegézu robili iba muži, niečo by jej chýbalo.**“

A tak vám chceme v závere, drahí čitatelia, aj napriek tomu, že sa tento výraz v podobných článkoch stáva kliše, predstavenú knižnú publikáciu vrelo odporučiť. Ak máte, podobne ako my, ešte jednu pochybnosť, či nie je určená len teológom a či jej budete rozumieť, záverečné slová otca Petra Dubovského sú pre vás: „**Časť ako komentár, štruktúra, kompozícia a aplikácia sú písané tak, aby človek, ktorý má určité vzdelanie, bol schopný si knihu prečítať a rozumieť jej.**“

Jaroslav Girovský, 5. ročník
Ľuboš Pavlišinovič, 3. ročník

ANASTASIS

*P*ri slove Anastasis si mnohí zaiste predstavia sviatok Paschy. Avšak v mysli tých „hudobnejšie založených“ sa vynorí aj názov gospelovej bohosloveckej skupiny nášho seminára. Dostalo sa mi do uší, že v dielni kapely sa chystá niečo nové. Navštívil som teda lídra skupiny Michala Sopka a položil som mu otázku o novinkách z ich kuchyne. **„Chystá sa nový album skupiny Anastasis, ktorý ponúkne dvanásť skladieb. Pripravované cédečko bude v poradí tretím albumom skupiny, avšak pre súčasnú zostavu prvým“.**

Piesne budú naozaj rôznorodé a ako povedal ďalej, **„textové i hudobné autorstvo piesní prvého okruhu patrí o. Mikulášovi Chanátovi, druhého Dominikovi Petríkovi a mne, v treťom ponúkneme piesne z predchádzajúcich zostáv skupiny. Pripravujeme aj špeciálnu bonusovú skladbu, ktorá bude kompiláciou spevákov, ktorí v minulosti v tejto kapele účinkovali“.**

Názov nového albumu zatiaľ nie je známy. Ako som od Michala ďalej zistil, **„nahrávka i produkcia tohto albumu prebieha v štúdiu skupiny Komajota, s ktorými máme dobré priateľské vzťahy“.**

Členovia skupiny Anastasis chcú týmto albumom obohatiť gospelovú hudbu na Slovensku. Veria, že si v novom albume nájde každý to, čo od gospelovej hudby očakáva. Prezradím, že sa pripravuje aj videoklip na jednu z albumových piesní. O ktorú ide, to zatiaľ úspešne taja.

Ak všetko pôjde podľa plánov, cédečko uzrie svetlo sveta do začiatku letných prázdnin. Do farností vám ho prinesú bohoslovci a zakúpiť si ho budete môcť aj v mládežníckych centrách našich eparchií. Niet pochyb, že sa máme na čo tešiť.

Martin Krišš, 5. ročník

AHOJTE KAMARÁTI!

... MINIŠTRANTI!

Nedávno sme mali s bratmi rozhovor o tom, čo nové by sme mohli zaradiť do nášho časopisu. Akosi spontánne sme uprostred rozhovoru začali spomínať na „staré dobré časy“. Tie, keď sme aj my hrdo stáli pri oltári a pomáhali pri sv. liturgii, aby na to všetko nebol kňaz sám. Ale zároveň to boli časy, kedy nám Boh začal pomaly, ale stále istejšie zjavovať a prehlbovať v nás to povolanie, ktoré do nás vložil pri príchode na tento svet. Zhodli sme sa teda na tom, že niekoľko stránok nášho časopisu chceme venovať práve vám – MINIŠTRANTOM.

Napadla vám niekedy otázka: „Kto to vlastne miništrant je?“

Slovo miništrovať pochádza z latinského slova ministrare, čo znamená slúžiť, posluhovať. Teda z toho logicky vyplýva, že miništrant je sluha. Možno si povieť: „sluha!“ Áno, no nie hocikaký sluha, ale sluha Božieho prestola - oltára. Prestola, na ktorý každý jeden deň zostupuje celé nebo, na ktorom je prítomný ten Najväčší, Najmocnejší, Najláskavejší ... jedno-ducho samotný živý Boh. To už je čo povedať, nie? Veď byť sluhom takéhoto Pána nemôže len tak hocikto?! A ešte mu môcť byť tak blízko?!

Ale viete čo, Boh pre nás prichystal ešte niečo viac! Skúsme sa pozrieť do Božieho slova:

„V tých dňoch vyšiel Ježiš na vrch modliť sa a strávil celú noc v modlitbe s Bohom. Keď sa rozhodilo, zavolať si učeníkov a vyvolil si z nich Dvanásť, ktorých nazval apoštolmi: Šimona, ktorému dal meno Peter, a jeho brata Ondreja, Jakuba, Jána, Filipa, Bartolomeja, Matúša, Tomáša, Jakuba Alfejovho, Šimona, ktorého volali Horlivec, Júdu Jakubovho a Judáša Iškariotského, ktorý sa stal zradcom.

Viete, priatelia, prečo si Ježiš vyvolil zo svojich učeníkov dvanásť apoštolov? Evanjelista Marek o tom hovorí: „Vtedy ustanovil Dvanásť, aby boli s ním...“ Ježiš mal svojich učeníkov, ktorí ho nasledovali a počúvali, ale on túžil mať pri sebe niekoho bližšieho, kto by bol s ním stále; niekoho, komu by vyjaval všetky túžby svojho srdca a raz zveril svoje poslanie.

Preto aj Ježiš hovorí apoštolom ako svojim blízkym: „Už vás nenazývam sluhami, lebo sluha nevie čo robí jeho Pán. Nazval som vás priateľmi, pretože som vám oznámil všetko, čo som počul od svojho Otca.“

Ale možno sa pýtaš: „Čo to má spoločné s nami, miništrantmi?“

A práve to je podstatné, že tieto slová zaznievajú práve teraz o vás, priatelia. Aj v 21. storočí žije Kristus na tejto zemi, vo vašom meste, či dedine, žije v našich chrámoch v Najsvätejšej Eucharistii. A aj dnes túži mať pri sebe pravých priateľov, ktorí budú s ním, budú ho nasledovať, chodiť stále s ním ako jeho apoštoli. Ježišovým priateľom, ktorého si aj dnes vyvoľuje spomedzi mnohých, si TY priateľu – MINIŠTRANT!

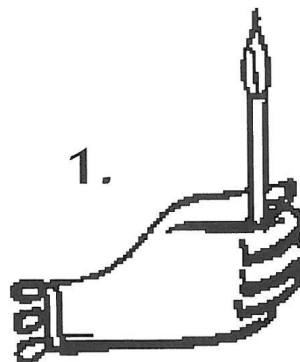
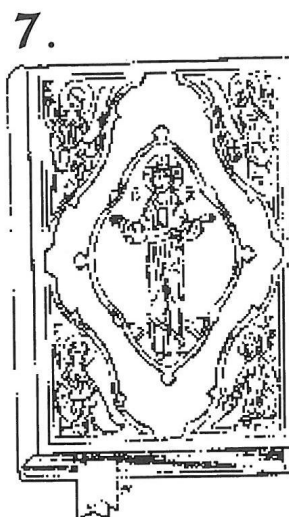
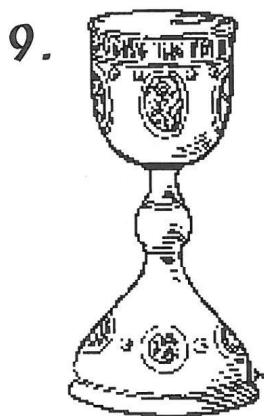
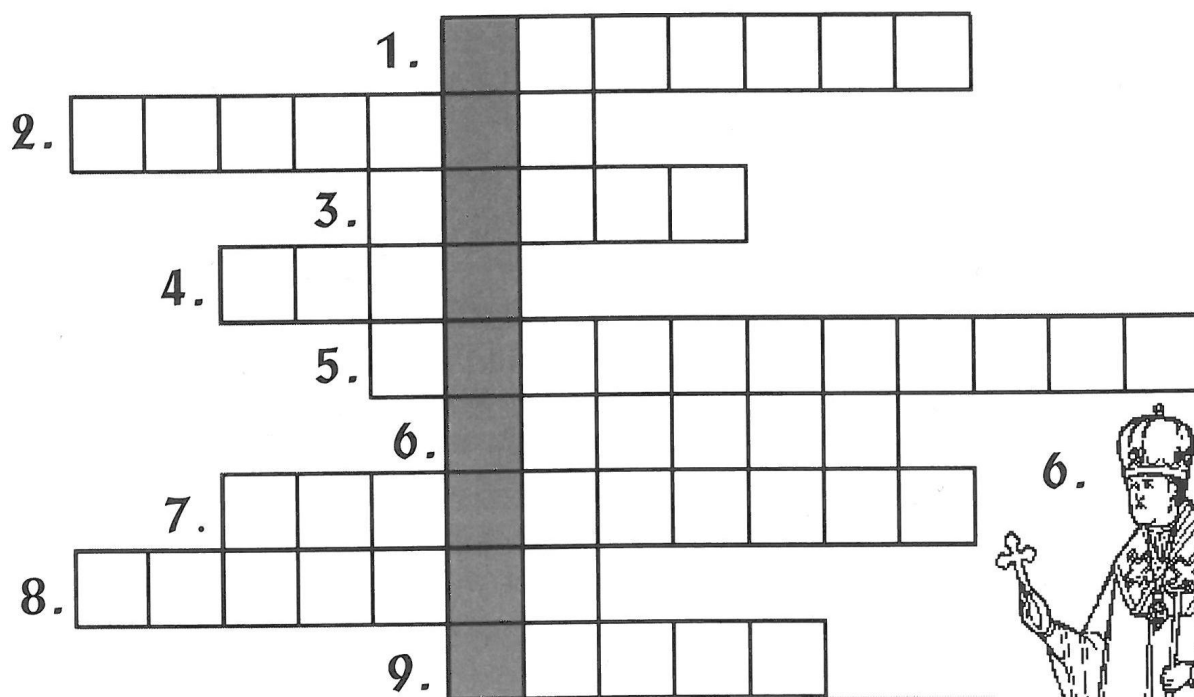
Janko Fedorišin, 3. ročník

ZÁBAVNÍK

Priatelia! Pripravili sme si pre vás súťažno-zábavnú stránku, na ktorej môžete vylúštením tajničky zabojsovať o zaujímavé ceny zo seminára. Jednoducho stačí správne podopíňať podľa obrázkov tajničku a výsledne slovo nám zaslať emailom na adresu: **pramengks@gmail.com** do 31.05.2011.

Výhru vám oznámime spätným emailom po zlosovaní.

Tak hurá do riešenia.

-Nie, lebo potom by som musela
dojedať aj po ňom.

-Nie, už som ich predal.

ne-ne-ne-ne

luk, zastre-
li chlapca
a otoči sa k
zhrozené-
mu davu
a povie:
„I am sor-
ry.“

PLAŠČENICA

*K*ážde jedno slávenie v Cirkvi nie je iba jednoduchým pripomenutím si sviatku. Je to čas aktuálneho prežívania a sprítomnenia si udalosti z dejín spásy. Vo Veľký piatok sa teda nachádzame priamo na Golgote a neskôr pri jaskyni, do ktorej ukladáme Ježišovo telo. Všetko prežívame s ním.

Kresťania v prvých storočiach na Veľký piatok uctievali drevo kríža, ktoré našla sv. Helena. Prichádzali, klaňali sa mu a dotýkali sa ho. Neskôr začali uctievať vzduch, ktorým sa počas svätej liturgie (na proskomídií) zakrývajú dary. Ten predstavuje na jednej strane kameň, ktorým bol zakrytý Kristov hrob, ale je aj symbolom nahého a mŕtveho Ježiša Krista. Na vzduchu je vyobrazené uloženie Krista do hrobu, a tak môžeme prirodzene zbadáť, že práve vzduch stojí pri počiatkoch používania dnešnej plaščenice.

Naši zbožní predkovia v čase, keď sa spieva tropár Blahoobraznyj Josif, chceli nielen duchom, ale aj očami vidieť jeho ikonu uloženia do hrobu. A tak sa v 16. storočí objavuje zvyk nosenia vzduchu – plaščenice počas slávania Veľkej soboty. Vchod sa končí tropárom a klaňaním sa či bozkaním vzduchu. V tomto storočí dostáva vzduch s ikonou Krista v hrobe názov plaščenica.

Obrad uctievania plaščenice sa preniesol už aj na Veľký piatok, počas ktorého sa vykonáva obchod okolo chrámu s plaščenicou. V tento deň sa nepoužívajú tradičné zvony, ale nahrádza ich rapkáč. Následne sa Kristus ukladá do hrobu a vystavuje k úcte.

V súčasnosti sú na plaščenici okrem Kristovho tela v hrobe vyobrazené aj ďalšie postavy: Matka, ktorá objíma svojho Syna a Jozef z Arimatey, ktorý bozkáva jeho rany po klincoch. Plaščenica je Ježiš Kristus v hrobe, preto ľudia prichádzajú a bozkávajú ju ako ozajstné telo Ježiša, ktorý zomrel z lásky k nám.

Plaščenica je ikona napísaná krvavými písmenami, zachycujúca históriu spasenia ľudského rodu, nekonečnej Božej lásky a nevyčerpatelné milosrdenstvo pre nás hriešnych. Pristupujme k plaščenici, k Ježišovmu telu, s láskou bozkajme jeho rany lásky, objímajme, klaňajme sa mu s dojatím a so slzami radosti zmáčajme jeho telo tak, ako jeho Matka pri kríži. Pred očami budeme mať jeho samého ako najväčší dôkaz jeho lásky k nám.

„Ctihodný Jozef sňal z kríža tvoje prečisté telo, ovinul ho čistým plátnom, natrel voňavými masťami a uložil do nového hrobu.“

Vladimír Noga, 1. roč.

Neinvestičný fond sv. Ján Krstiteľ, n. f.

Neinvestičný fond sv. Ján Krstiteľ bol zriadený v roku 2001 prešovským sídelným biskupom. Jeho účelom je podporovať vzdelávanie seminaristov, kňazov, biskupov, žiakov gréckokatolíckych cirkevných škôl i laikov a rozvíjať duchovné a kultúrne hodnoty Gréckokatolíckej cirkvi a tiež chrániť ľudské zdravie.

Vďaka tomuto fondu bolo možné združiť finančné prostriedky pre realizáciu mnohých projektov a podujatí v súlade s jeho poslaním.

Číslo účtu : 4008089095 / 7500

IČO: 36167126

DIČ: 2021617664

IBAN: SK18 7500 0000 0040 0808 9095

SWIFT kód: CEKOSKBX

Adresa: sv. Ján Krstiteľ, n. f.

Správca fondu: Mgr. Jozef Urvinitka

Sládkovičova 23

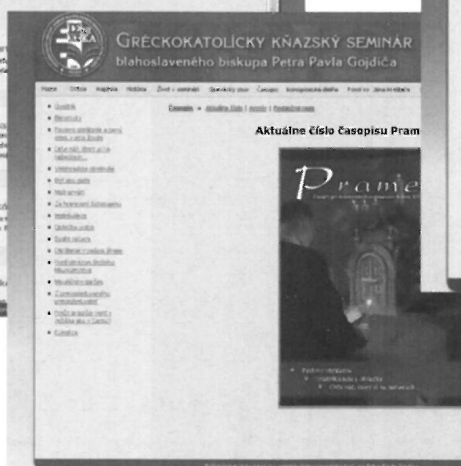
080 01 Prešov

tel.: +421 051/75 673 80

fax: +421 051/75 673 77

e-mail: urvinitka@unipo.sk

Nech dobrý Boh odmení požehnaním každého, kto prispeje na dobrý účel akýmkoľvek finančným darom.

Navštívte naše web - stránky: www.unipo.sk/pracoviska/gks
www.gojdic.sk

